

1

‘Ik kwam hier toevallig aan. Ik wilde niet storen.’ Charlotte voelde zich duidelijk niet op haar gemak. Ze had net gehoord hoe Michael zijn relatie met haar had opgehemeld tegenover Tanja. Omdat de arts noch het kamermeisje antwoordde en alleen maar beschaamd naar de grond keek, liep ze snel weer weg.

‘Bedankt. Dat heb je weer mooi voor elkaar gekregen.’ Michael keek Tanja geërgerd aan.

‘En dat zegt de man die niet één dag fatsoenlijk op zijn zoon kan passen’, beet ze terug.

‘Dan hoef je nog niet zo’n scène te maken waar iedereen bij is’, antwoordde hij. Hij had haar niet voor niets net ‘onvolwassen’ genoemd. In tegenstelling tot Charlotte...

‘Ze was vast blij met je vergelijking’, zei Tanja bits. Ze beeerde dat het haar alleen om Fabien ging. ‘Maar jij doet alsof ik een hysterische kip ben.’

‘Dat is niet waar!’ protesteerde hij boos.

‘Waarom kun jij me niet beschouwen als een moeder die het beste voor haar kind wil?’ verweet ze hem.

‘Omdat jij me bij het kleinste foutje voorstelt als een onverantwoordelijke idioot’, reageerde hij. ‘En je doet alsof je zelf een supermama bent.’

‘Ga dan toch terug naar je Charlotte’, snoof ze.

‘Hoor ik daar een vleugje jaloezie?’

‘Dat zou je wel willen. Denk er liever over na wat het betekent een goede vader te zijn.’ Ze draaide zich om en liep weg.

Charlotte was naar haar kantoor gegaan. Maar ze kon zich niet concentreren op haar werk. Wat Michael had gezegd... Hij had de gevoelens die ze ooit voor hem had gevoeld, weer aangewakkerd. De herinneringen. En de hoop. Plotseling kwam Werner binnen en hij rukte haar uit haar dromerige gedachten.

‘We moeten iets doen!’ Het aantal reserveringen was nog altijd ondermaats. ‘De tijdelijke sluiting van de keuken heeft verregaande gevolgen.’ De toekomst van het Fürstenhof stond op het spel. ‘We hebben met het hotel al eerder zware tijden beleefd. Maar nu is het alarmfase rood.’

‘Ik weet ook wel dat we een probleem hebben’, zei ze een beetje beledigd.

‘Ach zo. En welke oplossingen stel je dan voor? Ik ben benieuwd.’ Ze was absoluut niet van plan zich door haar ex-man te laten vernederen.

‘Wat zou je ervan denken zelf ook een paar concrete voorstellen te doen in plaats van doemscenario’s te verkondigen?’ riep ze verontwaardigd. ‘Of is dat te veel gevraagd voor een manager met jouw ervaring?’

Götz pakte zijn koffer verder in, terwijl Cosima geïrriteerd toekeek.

‘Ik begrijp niet waarom je zo holderdebolder...’, begon ze.

‘Ik heb begrepen dat ik niet meer welkom ben in het Fürstenhof’, zei hij en hij deed alsof hij diep gekwetst was.

‘En wat ben je van plan?’ vroeg ze onzeker.

‘Ik ga eerst naar huis en dan ga ik misschien op vakantie’, antwoordde hij. ‘Na alles wat er is gebeurd...’

‘Wat is er dan gebeurd?’ drong ze aan.

‘Je hebt me afgewezen,’ zei hij, ‘en dat moet ik respecteren.’

‘Eén verkeerd woord dus en je zogenaamd diepe gevoelens zijn meteen in rook opgegaan?’ stelde ze spottend vast.

‘Gevoelens waarvan jij denkt dat ze niet oprecht zijn’, zei hij.

‘Ik heb me verontschuldigd.’ Ze had hem zelfs uitgenodigd om samen naar de opera te gaan, maar hij had het zoenoffer geweigerd.

‘Ik laat me na je beschuldigingen niet paaien met een beetje cultuur’, bromde hij. ‘Ik denk dat ik wel wat meer verdien. Vertrouwen, bijvoorbeeld.’

‘Dat is een groot woord’, stelde ze vast.

‘Jij gelooft dus echt niet meer in ons.’ Waarom zou ze ook? Ze hadden net besloten dat ze zouden scheiden.

‘En plotseling denk jij er anders over. Wat moet ik dan denken?’ Hij wilde dat ze hun relatie nog een kans gaf. Ze schudde haar hoofd. ‘Het operabezoek was je kans’, zei ze. ‘En jij hebt geweigerd. Ik wens je nog een goede terugreis.’ Het was te laat om terug te krabbelen. Hij beseftte dat hij zijn kansen net zelf vergooid had.

Cosima gaf Alfons meteen de opdracht de rekening voor haar man te maken. Maar toen de portier Götz Zastrow aansprak over zijn vertrek, reageerde die compleet verrast.

‘Luister eens, meneer Sonnlichler!’ barstte hij los. ‘Ik bepaal nog altijd zelf wanneer ik vertrek. En niet een of ander hulpje hier, zoals u.’

‘Mijn excuses, maar als mevrouw Saalfeld me zegt dat u vertrekt, dan is het mijn plicht de rekening op te maken’, verdedigde Alfons zich.

‘Dat vecht u dan maar met uw bazin uit. Ik ga op dit moment nergens heen.’ Lukas had het hele gebeuren vanaf een afstand gadeslagen en liep nu naar de twee mannen.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg hij sussend aan zijn vader en trok hem opzij.

‘Je moeder wil me aan de deur zetten’, antwoordde Götz verbitterd. ‘Dat laat ik niet zomaar toe.’ Lukas vroeg hem het hele verhaal nog eens opnieuw te vertellen.

‘Toen ik in het Fürstenhof aankwam, wilde ik inderdaad van Cosima scheiden’, begon Götz. Maar toen ik je moeder zag...’ Hij keek zijn zoon trouwhartig in de ogen. ‘Toen kwamen alle gevoelens plotseling weer naar boven.’

‘Na vijftien jaar’, merkte Lukas droogjes op.

‘Het is nu eenmaal zo’, beweerde Götz. En daarom lag de verklaring van afstand die Cosima en hij hadden ondertekend, nog altijd bij hem. ‘Het doet me pijn dat ze denkt dat ik alleen maar op haar geld uit ben’, klaagde hij.

‘Wat zou ze anders moeten denken?’ vroeg Lukas. Zijn vader stemde aarzelend met hem in.

‘Ze vindt dat het lot haar niet gunstig gezind is’, vermoedde hij. ‘Als men als kind wordt verwisseld...’

‘En dan door haar echtgenoot in de steek wordt gelaten, terwijl ze vier kinderen hebben’, vulde Lukas aan.

‘Dat was fout van me.’ Götz deed alsof hij een gebroken man was. Maar hij kon zijn zoon niet overtuigen.

‘En dat besef je uiterekend nu, nu je weet dat moeder geen Zastrow, maar een Saalfeld is?!’

‘Ik ben een succesvol advocaat’, zei Götz. ‘Ik kan heus wel zelf geld verdienen. Daarvoor heb ik je moeder niet nodig.’

‘Niemand vindt het erg wat meer geld op zijn rekening te hebben.’ Lukas klonk hardvochtig.

‘Jij zou toch moeten weten dat niet alles om geld draait’, zei Götz. ‘Tenslotte heb jij je rijke echtgenote aan de kant geschoven en gekozen voor een eenvoudige bloemiste.’ Lukas reageerde heftig op deze uitspraak. Hij wilde niet dat zijn vader zijn situatie vergeleek met die van hem en Sandra. Götz was duidelijk gekrenkt.

‘Wat ben je nu van plan?’ vroeg Lukas een beetje vriendelijker. ‘Vertrek je?’

‘Ik weet dat ik nu veel van je verlang, maar... zou je voor mij een goed woordje kunnen doen bij Cosima? Of een reden verzinnen waarom ik in het Fürstenhof moet blijven?’ Lukas had geen flauw idee wat Götz van plan was. ‘Heb je niet toevallig een advocaat of juridisch advies nodig?’ Tegen zijn zin werd Lukas erdoor aan het denken gezet.

Cosima had ondertussen aan Alfons gevraagd of haar man echt was vertrokken. Toen meneer Sonnlichler het ontken- de, verscheen een triomfantelijk lachje op haar gezicht. Ze had het kunnen denken! Ze ging meteen op zoek naar André Konopka. Want ze wilde de chef-kok vanavond mee uit nemen naar de opera...

Daarna ging ze naar Götz’ kamer en deed alsof ze heel verbaasd was dat er nog op haar kloppen werd gereageerd.

‘Ik dacht dat je zou vertrekken?’ vroeg ze en ze kon niet vermijden dat ze spottend klonk.

‘Ik kan nog niet weg’, beweerde hij.

‘En wie of wat houdt je dan hier?’ drong ze aan.

‘Onze zoon heeft me gevraagd hem te verdedigen als advocaat.’ Götz deed alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. ‘Het gaat om de voogdij over zijn vrouw, het gerecht moet nog een voogd aanduiden.’

‘Ik dacht dat Pachmayr Lukas’ advocaat was’, zei Cosima verwonderd.

‘Blijkbaar vertrouwt hij die man niet meer’, meende Götz.

‘En jou wel?’ zei ze honend. ‘Omdat jij er altijd voor hem was als hij je nodig had?’

‘Ik heb veel goed te maken’, antwoordde Götz gespeeld schuldig. ‘En als ik hem als advocaat met raad en daad kan bijstaan, doe ik dat met veel plezier.’ Hij glimlachte naar haar. ‘En omdat ik nu toch hier blijf, ga ik graag op je aanbod in’, voegde hij eraan toe. ‘Ik kijk al uit naar ons operabezoek.’

‘Daarvoor ben je helaas te laat.’ Götz geloofde zijn oren niet toen ze hem zei dat ze niet met hem maar met André Konopka naar de opera zou gaan.

‘De kok?’ Hij hapte naar adem. Cosima wierp hem een charmant glimlachje toe.

‘Inderdaad’, zei ze vleierig. ‘En verontschuldigd me nu, als je blijft. Ik moet nog een schoonheidsslaapje doen.’

’s Middags belde Werner vanuit het restaurant met Astrid. Sandra’s moeder bezocht een zieke tante. Omdat het op dit moment uitstekend ging met Sandra, kon het geen kwaad dat Astrid er een paar dagen niet zou zijn. Alleen miste Werner haar..

Hij had nog maar net de verbinding verbroken toen Michael en Charlotte elkaar in het restaurant begroetten.

‘Het spijt me wat je daarstraks hebt gehoord’, zei de arts. ‘Tanja en ik hadden ruzie. En ik gooide er zomaar wat uit. Ik weet dat het tussen ons voorbij is...’ Charlotte had hem heel even verlangend aangekeken, maar herpakte zich snel. Het had geen zin meer. Ze mocht geen hoop meer koesteren.

‘Ja, het is voorbij’, zei ze koel.

‘Ik maakte me zorgen omdat je mijn opmerking verkeerd kon interpreteren’, zei hij.

‘Als je denkt dat ik nog wat voor je voel, dan heb je het mis’, antwoordde ze bits.

‘Het spijt me. Ik wilde je niet kwetsen.’

‘Dat heb je wel gedaan. Maar niet vandaag.’ Charlotte draaide zich om en stapte met opgeheven hoofd weg. Niet alleen Michael staarde haar na. Ook Werner keek zijn ex-vrouw nadenkend en vol medelijden na.

Toen hij Charlotte even later voorzichtig aansprak over wat er gebeurd was tussen de dokter en zij, wees ze hem kordaat terecht. Ze wilde niet over haar gevoelens praten. Zeker niet met Werner. Ze had wel al een plan bedacht om het Fürstenhof te redden.

‘Ik zal professionele hulp inschakelen.’ Ze bedoelde geen psychotherapeut, maar een bedrijfsadviseur. Een die ze persoonlijk goed kende. Wolfgang Degen.

‘Het Fürstenhof heeft nog nooit professionele hulp nodig gehad’, protesteerde Werner.

‘Jij luidde de alarmbel’, bracht ze ertegen in. ‘En het kan geen kwaad dat iemand de zaken eens objectief bekijkt. Wij houden onszelf al veel te lang voor de gek.’ Haar plan beviel Werner helemaal niet.

Sandra was dolgelukkig! Zij en Lukas konden weer samen zijn. En samen uitkijken naar de komst van hun baby. Dankzij de nieuwe geneesmiddelen voor haar immuunsysteem verliep alles goed. En nu Lukas weer aan haar zijde stond, voelde ze zich veilig en geborgen, net wat ze nodig had tijdens deze riskante zwangerschap. Binnenkort zouden ze met zijn drietjes zijn. Een echt gezin. Ze was heel optimistisch wat de toekomst betrof.

Simon en zij hielden samen pauze in de personeelskamer. Ze wilde net terug naar de serre gaan, maar toen ze opstond, werd ze duizelig. Ze moest zich aan de rand van de tafel vasthouden.

‘Gaat het?’ Simon sprong meteen op.

‘Het gaat wel’, zei ze. Maar ze had amper een stap gedaan of ze werd alweer duizelig. Ze zakte in elkaar. Simon kon haar net op tijd opvangen.

Hij had haar meteen naar dokter Niederbühl gebracht. Michael stelde vast dat Sandra een heel lage bloeddruk had.

‘Hoe kan dat nu?’ vroeg ze verbaasd. ‘Ik voel me verder heel goed.’

‘Misschien komt het door de nieuwe geneesmiddelen.’ Michael keek haar ernstig aan. ‘Het zou kunnen dat uw lichaam niet goed reageert op de overschakeling op de nieuwe geneesmiddelen.’ Tot nu toe had ze niets gemerkt. ‘We zullen nog een of twee dagen afwachten’, besloot de arts. ‘Maar zorg goed voor uzelf, alstublieft. En zeg me alles wat u opvalt.’ Ze knikte. ‘Maar echt alles’, beklemtoonde hij nogmaals. ‘Elk detail.’

‘En als ik nog een keer duizelig word?’ vroeg ze onzeker. ‘Of als blijkt dat ik de nieuwe geneesmiddelen echt niet verdraag?’

‘Dan moeten we opnieuw overschakelen op andere geneesmiddelen.’ Voor haar getransplanteerde hart was het natuurlijk het beste dat ze de vorige middelen opnieuw zou nemen. Maar dat was niet mogelijk door de baby. En Michael had begrepen dat ze daarover niet wilde discussiëren.

‘Ik blijf bij mijn besluit over het leven van mijn kind’, herhaalde ze nogmaals. ‘Dan moeten we een andere oplossing vinden.’

‘U weet dat ik er alles aan doe u te helpen.’ Maar als ze een ander geneesmiddel zouden kiezen, betekende dat nog niet dat alles in orde zou zijn. ‘U moet rekening houden met bijwerkingen. Zowel voor uzelf als voor de baby.’

‘U mag over het risico nadenken, ik concentreer me liever op kansen.’ Ze deed haar uiterste best optimistisch te klinken.

Lukas reageerde nogal paniekerig toen hij hoorde dat Sandra in elkaar was gezakt. Maar Michael maakte hem meteen duidelijk dat Sandra niet mocht merken dat hij zich zorgen om haar maakte.

‘Je moet haar moed inspreken’, zei hij. ‘Wees er gewoon voor haar.’ Lukas knikte. Maar natuurlijk kon hij niet doen alsof de hele kwestie niet ernstig was.

Toch deed hij zijn best luchtig te klinken toen hij bij Sandra’s bed ging zitten. Hij vertelde haar over zijn ouders.

‘Mijn vader probeert mijn moeder opnieuw voor zich te winnen.’ Sandra vroeg hem of hij dat leuk zou vinden. Lukas

haalde zijn schouders op. ‘Dat moeten zij weten.’ Toch had hij zich door Götz laten overtuigen hem aan te nemen in plaats van Pachmayr voor de juridische bijstand in de voogdij over Rosalie.

‘Dat betekent dus dat hij hier blijft’, zei Sandra. Lukas knikte. Zijn vader zou zijn kans dus nog kunnen wagen bij Lukas’ moeder.

Sandra vond het fijn dat Lukas zo lief voor haar was. Maar hoe erg hij zijn best ook deed, ze merkte dat hij zich zorgen om haar maakte.